

[14ra] *Hoe Gyon van Mirebel, met eene lance doersteken, ghereden quam den coninck Kaerle waerscouwen dat de Sarazinen quamen om hem te bevechten.*

[53]

In eender morghestont dat het weder schoon, ghenoechlijk ende claer was, om d'welcke dye goede coninck Kaerle nochtan gheen vruecht sceppen en conde midts die doot van sinen neve Roelant ende van dye ander baroenen die op den Ronchevale verslaghen waren, daeromme hy, seere bedruet sijnde inder herten, was gheseten om wat locht te rapene int groene onder eenen schoonen grooten castaniboom bi sijn baroenen, dien hi synen groten druck claghende was. Ende die wijle hi de doot sijnder vrienden beclaghende was, quam daer ghereden Guyon van Mirabel, die een lance hadde van vore dwers doer sijn lijf so dat de selve lance wel twe voeten achter doer quam. Dese Guyon sprack: "Om Godswille, heer coninck, doet raschlijcken u volck wapenen, want ghy eerlanck eenen seer grooten strijt selt beghinnen moeten! Belligant, de wreede heydensche conynck, verselschapt met meer dan hondert duysent Sarazinen, comt u bevechten."

Als de goede coninck Kaerle dat hoorde, riep hi seer luyde: "Ter wapenen! Ter wapenen, edel Franchoyen! Om Godswille, weest vroeme campioenen, want ghi moet u nu verweren als leeuwen ofte alle doot bliven!"

Terstont als die Franchoyen den keyser hoorden roepen, wapende hem elck seer raschlijck sonder enich letten. Daerna, als sy alle ghewapent waren, quamen si uut haer tenten ende pauweloenen.

Als coninck Kaerle sijn [14rb] volck ghereet sach, ghewapent op de peerden gheseten, oerdoneerde hy sijn battaellen. Dairna sprack hi totten baroe[n]en die omtrent hem waren: "Ghy heeren, ick bidde u alle t'samen om den bitteren doot Cristi dat hem elck vroemelijck draghen wille, want eer den avont comt, sal men de stoute ende de bloode uut malckanderen kinnen. Stelt u betrouwen inden almogenden God ende dient Hem devotelijken metter her[t]en ende metten ghedachten!"

Nu en weet coninck Kaerle nyet tot welcker ziden hi keeren wilt om te betere op sijn voerdeel te wesen, dies wordt hy Roelant beclaghende, segghende: “Hay lieve neve, om u heb ick groten druck, ende om Olyvier, in wien ick alle mijn liefde ghestelt hadde. ’t Is wonder dat mi ’t herte niet en beswijmpt van drucke.”

Met desen wort hi bitterlijck screyende, d’welck sijn baroenen siende, dreven groot misbaer uut compassyen sijns druckx. Doen dede elck van henlieden eet, den almoghenden God swerende, dat si liever alle d’leven verliesen souden dan dat si eenen voetstap doer de Sarazinen wijcken souden.

Conynck Kaerle dat hoorende, verblyde dies inder herten. Doen bestonden si voert te riden t’samen wel in een ghesloten als vrome campyoenen, groot van love.

Ende die Sarazinen quamen met groot gheruchte, vervairlijcken slainde hair trompetten, ende bestonden seer bi de Kerstenen comen, onder de welcke eer den nacht comen sal, also grooten moert ghescien sal dat si den meesten deel doot bliven selen.